

ние да тури въ държавата по-добъръ редъ и по-добри закони.

На 1-и юлий 1881 г. се събрало въ Свищовъ Великото народно събрание, съставено сѣ отъ консерватори. Князътъ стоялъ въ едно параходче на Дунава и чакалъ да види, що ще каже Събранието. Той извѣстилъ, че ако събранието му даде пълномощие, ще остане князь на България; ако не му даде, ще си отиде въ Германия и нѣма вече да идва. Великото народно събрание решило: на българския князь Александъръ се дава пълномощие да управлява безъ Конституция седемъ години. Презъ това време той има право да издава наредби и закони, както мисли, че ще бждатъ най-добри за народа. Като се изминатъ седемтѣхъ години, князътъ пакъ да свика Велико народно събрание, което ще направи и измѣни Търновската конституция така, че управлението на България да стане по-добро.

Щомъ получилъ пълномощието, князътъ назначилъ свои министри и започналъ да управлява така, както мислѣлъ, че ще бжде най-добре. Но князътъ билъ младъ, неопитенъ, чужденецъ, непознавалъ нравитѣ, обичаитѣ и нуждитѣ на народа. Той викалъ за министри чужденци и руски генерали. Правилъ много спити въ продължение на две години, но не достигналъ добъръ редъ, защото чужденцитѣ министри не вършили това, което било полезно за българския народъ. Рускитѣ министри и генерали виждали, че князътъ върви повече съ германци и австрийци и че искалъ българския народъ да стои далечъ отъ руския.

Рускитѣ генерали намразили княза. И той като видѣлъ, че съ тѣхъ не ще може нищо добро.